

توسعه حمل و نقل همگانی محور

دکتر علی خاکساری، دانشیار-دانشگاه علامه طباطبایی

شهرزاد طهماسبی تهرانی، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی توسعه منطقه ای دانشگاه علامه

طباطبایی

akhaksari@yahoo.com

shahrzad.tahmasbi@gmail.com

چکیده:

الگوی توسعه مبتنی بر حمل و نقل همگانی یکی از الگوهای توسعه شهری است که بر محوریت حمل و نقل عمومی استوار است. امروزه این رویکرد در بسیاری از شهرها، در سراسر جهان مورد استفاده قرار می‌گیرد. [1] در جریان گسترش شهرنشینی و توسعه شهری، بخش حمل و نقل به طور همزمان دارای دو نقش مهم و کلیدی تاثیر گذاری و تاثیر پذیری بر روند توسعه بوده است. شکل‌گیری فرم شهرهای جدید به طور عمده تحت تاثیر طرق حمل و نقل جاده ای و ریلی بوده و در سوی دیگر بافت و قالب شهرها با بکارگیری سامانه های حمل و نقل شهری و میزان توفیق آنها در انجام وظایف خود گره خورده است. [2] هدف این مقاله بررسی مفهوم، ویژگی و مزایای توسعه مبتنی بر حمل و نقل همگانی است که شیوه های حمل و نقلی نظیر پیاده روی و دوچرخه سواری ایمن را پیشنهاد می‌دهد در حالیکه سایر راهکارهای کوتاه مدت و بلند مدت برای نجات شهرهایی مانند تهران راه به جایی نبرده است. روش این پژوهش توصیفی-تحلیلی و بر مبنای مطالعات کتابخانه ای و بررسی منابع روز دنیا می‌باشد نتیجه این شد که زمان آن فرا رسیده است که شهر تهران با توجه به مشکلات پیش رو و عدم جوابگویی راه حل های کوتاه و بلند مدت بهتر است که توسعه حمل و نقل همگانی محور را بعنوان راه حل پایدار و مناسب شهری برگزیند.

کلید واژه: حمل و نقل همگانی، شیوه های حمل و نقلی، اختلاط کاربری ها.